

— 'Ο πρωτοχρονιάτικος ἀνακτορικός χορός έγινε στοὺς «Καίρους» ἀνάγνωσμα ποῦ θὰ βαστήξῃ ἰσα με τὴν πρωτοχρονιά τοῦ 1905.

— 'Όταν θὰ ξαναπροσκαλεσθῇ ὁ συντάχτης τοῦ ἀναγνώματος τὸ χορὸ γιὰ νὰ ἐπιδείξῃ... τὴν περιγραφικὴν του δεινότητα.

— Μὲ τὸ χειροφίλημα τῆς πρωτοχρονιάς, ἡ «Ἐστία» μᾶς ἀποκάλυψε καὶ μιὰ χαριτωμένη τῆς συνεργάτιδα.

— Τὴν κυρίαν Σακ. τοῦ ἀγαπητοῦ μας γιαιτροῦ καὶ φοβεροῦ ἀντιδημοτικιστοῦ.

— Καὶ περὶ τοῦ πράγμα! Ἡ κυρία του νὰ γράφῃ καὶ νὰ περιγράψῃ τόσῳ χαριτωμένα καὶ αὐτὸς ὁ ἀλιτῆριος νὰ ρουφᾷ, μὲ τὰ λόγια πάντοτε, τὸ αἷμα πέντε δημοτικιστῶν, πρὶν καθήσῃ τὸ τραπέζι του, γιὰ ὀρεχτικό!

— 'Αμ' ἐκεῖνος πάλι ὁ περίφημος Μακάριος τοῦ «Σκρίππ!» εἶναι νὰ χάνῃ κανεὶς τὸ μυαλό του στὰν τὸν ἀκούῃ νὰ μιλήσῃ γιὰ τὸ γλωσσικὸ ζήτημα!

— Μὰ μήτε τοῦ Ράδου καὶ τοῦ Βάλθη τὴν ἀντίληψιν νὰ μὴν ἔχῃ ὁ μακάριος!

— 'Ενα ἄπινου στ' ἄλλο μᾶς ἔρχονται τὰ συγχαρητήρια γράμματα γιὰ τὸν «Δάρον» καὶ τὴν Χλόη» πρὸ ἀρχίσαιμε νὰ δημοσιεύουμε ἀπὸ τὸ περασμένο φύλλο.

— Μὰ παραπονοῦνται μερικοὶ πῶς βίζουμε λίγο. 'Ενας μάλιστα προτείνει—ὁ Βουτιερῆδης: τάκουσε καὶ τὸν ἔπιασε κρύος ἰδρώτης!—νὰ φερῶσούμε ἓνα φύλλο τοῦ «Νουμά» ὀλάκαίρου σ' αὐτούς!

— «Μὰ μὲ τὸ σταγονόμετρο θὰ μᾶς τὴ δίνετε καὶ αὐτὴν τὴν ἐπιφυλλίδα;» μᾶς ἔρωτᾷ.

— Τὸ ἐπισόδιον τῶν κ. κ. Γενήσερλη καὶ Γερακάρη ἐλύθηκε εἰρηνικώτατα μ' ἓνα γεῦμα.

— 'Αντὶ νὰ μονομαχήσουν οἱ ἄνθρωποι, ἔφαγαν κ' ἡπιαν ἀδελφικώτατα.

— Κ' ἔκαναν πολὺ καλὰ. Ἄλλοι τρῶν καὶ πίνουν ἀποῦ μονομαχήσουν. Αὐτοὶ τὸ ἐθεώρησαν ὅλως διόλου περιττὸ νὰ προηγήθῃ τοῦ γλεντιοῦ τους ἡ μονομαχία ὡς ὀρεχτικό.

— Τόσα ἐπισόδια ἔγιναν τὸν πρωτοχρονιάτικο Ἀνακτορικὸ χορὸ, ποῦ πᾶσι νὰ πιστέψῃ κανεὶς πῶς στὸ χορὸ αὐτὸ δὲν χορεύουν πιά οἱ ἄνθρωποι ἀλλὰ τὰ ἐπισόδια.

— Κάποιοι φίλοι μας, μὲ τὴν ὑπογραφή Σφῆκα μᾶς γράφει: πῶς βρῆκε πεταμένη χτὴς τὸ βράδυ στὸ δρόμο τὴν ἀκόλουθῃ ἀκατανόητῃ κάρτα:

— ἈΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΡΝΟΠΟΥΛΟΣ λεγόμενος καὶ Φαίδων ποῦ γράφει διηγήματα μὲ ἱπεκακουάνα.

κ' εἶναι συντάχτης στὴ γρηὰ «Διάπλασι τῶν Παίδων» καὶ στὰς «Ἀθήνας» κελαῖδεῖ σὰν ὕλην ροκάνα.

— Νᾶναι ἄρ' αὖτε ἡ κάρτα τοῦ κ. Στέλιου Βιολάντα αὐτῇ;

Ο ΙΔΙΟΣ

Ξεπαστῆτε μὲ τὴ λέξη, μάλιστα παιδιὰ ποῦ δὲν ἔχουνε πάντα τὴ νοστιμιὰ τοῦ παιδιοῦ εἶναι παιδιὰ, ἐπειδὴ καὶ τὸ ἔθνος εἶναι ἀκόμη παιδί. Μὴν τὸ ξεχνοῦμε πῶς ἀνεξάρτητῇ Ἑλλάδα ὑπάρχει μόνε ἀπὸ τὰ χίλια ὀχτακόςια τριάντα, δηλαδὴ πῶς πέρασαν ἀπὸ τότες ὡς τὰ τώρα ποῦ σὰς τὰ λέω, μόλις ἑβδομήντα τέσσαρα χρόνια. Λοιπόν, ἓνας ἄνθρωπος ἑβδομήντα τέσσαρα χρόνια σήμερις ἔχει τὴν ἡλικίαν ποῦ ἔχει τὸ ἑλληνικὸ βασίλειον· ἓνας ἄνθρωπος ἑβδομήντα πέντε χρόνια εἶναι πρὸ γέρος ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Πῶς θελετε νὰ μὴν εἰμαστέ παιδιὰ; Νὰ δῆτε μάλιστα ποῦ βρίσκουμε κάποτε τὸν μπλεᾶ μας, καὶ καὶ ποῦ δὲν τὸ προσμένει κανεὶς, μὲ τὴν μικρὴ μας, τὴν παιδιότικὴν τὴν ἡλικίαν. Ἐλᾶτε νὰ ὑποβέσσουμε πῶς σ' ἓνα ρομάντσο, ἰσα ἰσα ὅπως ἔτυχε σ' ἀφτό μου ἐδῶ, ἔχετε ἀνάγκη νὰ βάλετε κανένα πρόσωπο ποῦ σὸ τέλος τοῦ ρομάντσου καταντάει ὀγδόντα χρόνια γέρος. Δὲν μπορεῖτε, ἡ τοῦλάχιστο γιὰ νὰ μὴ σκουντάψῃ ὁ ἀναγνώστης, θὰ χρειαστῇ νὰ μὴ μοῦ πῆτε ρητὰ σὲ τί χρόνῳ γεννήθηκε. Ἄν τὸ πῆτε ὅμως, θὰ πῆτε πῶς γεννήθηκε στὰ χίλια ὀχτακόςια εἴκοσι τρία. Δυὸ χρόνια λοιπόν ὑστερὶς ἀπὸ τὸ Εἰκοσι ἑνα! Ἐδῶ τὰ μπερδεύει καὶ μᾶς τὰ μπερδεύει ὅλα πιά ἡ χρονολογία. Νὰ τὸ δῆτε· ἀφοῦ γεννήθηκε δυὸ χρόνια ὑστερὶς ἀπὸ τὴν Ἐπανάστασιν,

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀνλοποιεῖ

ὅτι κατ' ἀπόφασιν τοῦ Γενικοῦ Συμβουλίου συγκαλεῖται τὴν 12)35 Φεβρουαρίου ἐ.ε. ἐν τῷ καταστήματι τῆς Τραπεζῆς ἡ ἐτησιακτικὴ συνέλευσις τῶν μετόχων, εἰς τὴν παρακαλοῦνται νὰ παρευρεθοῦν οἱ κατὰ τὸ ἀρθρον 47 τοῦ Κκαταστατικοῦ δικαιούμενοι νὰ μετέσχουσιν αὐτῆς κ. κ. μέτοχοι καὶ οἱ εἰδικοὶ τούτων ἀντιπρόσωποι.

Οἱ κάτοχοι ἀνωνύμων μετοχῶν, θέλοντες νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὴν τακτικὴν ταύτην συνέλευσιν, ὀφείλουσι, κατὰ τὸ ἐδάφιον α τοῦ ἀρθρ. 51 τοῦ Καταστατικοῦ, δέκα πέντε ἡμέρας τοῦλάχιστον πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν συνεδριάσεων νὰ καταθέσωσιν ἐπὶ ἀποδείξει τοὺς τίτλους αὐτῶν, ἐντὺς μὲν τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ Κεντρικὸν τῆς Τραπεζῆς Κατάστημα ἢ τὰ Ὑποκατα αὐτῆς, ἐκτὺς δὲ παρὰ τοῖς ἐκεῖ ἀνταποκριταῖς τῆς.

Ἐν Παρισίοις παρὰ τοῖς κ. κ. de Rothschild Frères.

Ἐν Βιέννῃ παρὰ τῇ Wiener Bank Verein

Ἐν Κων)πόλει παρὰ τῇ κ. Α. Ζαρίφη.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 5 Ἰανουαρίου 1094.

Ὁ Διοικητῆς
Σ. Στροεῖτ.

Ἡ Κοινὴ Γνώμη

ΔΑΣΚΑΛΙΚΗ ΣΑΛΑΤΑ

Ἀγαπητὲ «Νουμά»,

Ἐνας δάσκαλος γράφει σ' ἓναν ἄλλο, καὶ ὁ δεῦτερος ποῦτυχε ν'ᾶνε φίλος μου μοῦδωκε καὶ διάβασα τὸ γράμμα τοῦ πρώτου. Δὲ μοῦφταξε ὅμως τὸ διάβασμα, παρὰ τοῦφερε ὁ πειρασμός καὶ ἀντίγραψα τὸ γράμμα, καὶ, μιὰ ποῦ τᾶβαλες τώρα μὲ τοὺς Ραγκά βήδες καὶ τὰ κοπέλια τους, σοῦ τὸ στέλνω, γιὰ νὰ διασκεδάσῃς καὶ μὲ τὸ δάσκαλό μου. Ἀπὸ τ' ἀντίγραφό μου δὲ λείπουν παρὰ μερικὰ ὀνόματα ἀπὸ τ' ἄλλα ἀνάθεμά με, ἂν ἀφαίρεσα τίποτα ἢ ἂν πρόσθεσα κ' ἓνα γιώτα· εἶνε ὅλα ὅπως εἶναι, μὲ τὸ ν' καὶ μὲ τὸ σ', καὶ ἄς τὰ διαβάσουν ὅσοι ἔχουν ὄρεξι καὶ

ἄς ποῦν ὕστερα, ἂν μποροῦν, πῶς δὲ γίνεται κουρκοῦτι τὸ μυαλό μὲ τὴν καθαρεύουσα.

Γιὰ σου
Ι. Σ.

Ὅριστε καὶ τὸ γράμμα:

Φίλατέ μοι Ν. *

Ὁ πολὺς τῶν Ἰουδαίων ὄχλος μαθὼν τὰ περὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Λαζάρου ἔσπευδεν ἀνὰ τοὺς ὁδοὺς καὶ ἡρώτα τοὺς τυχόντας εἰ τοῦτο ἔχεται ὑληθείας, διότι δὲν ἐπίστευε τὴν νεκρανάστασιν· τοῦτ' αὐτὸ θὰ πρίττητε, νομίζω, καὶ Ὑμεῖς ἀναγινώσκοντες τὰς γραμμὰς ταύτας τοῦ τέως παρ' Ὑμῶν ὡς νεκροῦ νομιζομένου, καθ' ὅσον τὰ ἀντιθετὰ τῆς καρδιᾶς Σας συναίσθηματα παλαίοντα δὲν θ' ἀφίνωσιν Ὑμᾶς ἐλευθέρους νὰ πιστεύητε ὅτι αὐτό, εἰμὶ ὁ γράψας, ὃν Σεῖς ἴσως κατ' ἀνάγκην ἐλησμονήσατε θελήσαντες ἂν ἐν μεγαλοπείᾳ βιώσαντες νὰ ἀκολουθήσητε τὸν συρμὸν καὶ δὴ τὸν γυναικίστον καὶ θὰ διερωτᾶτε Ὑμᾶς αὐτοὺς ἀμφιβάλλοντες περὶ τῆς ταυτοτήτος τῆς ὑπογραφῆς· ἀλλὰ θαρρεῖτε· αἰσίως ἢ δὴ σταδιοδρομοῦμεν τὸν τε οἰκογενειακὸν καὶ τὸν σχολικὸν δόλιχον, ὃν κατ' ἀνάγκην Θεία βουλήσει εἰς σκοπέλους· ἡγάγομεν ἕκ τε τῆς νόσου εὐφρογίας, ἐξ ἧς οὐκ ὀλίγον φόβον ἡσθάνθημεν καὶ πολλὰς τὰς δαπάνας ἐκ τοῦ μὴ ὄντως κατ' ἀνάγκην ἐποησάμεθα ἀνὰ τὴν μεσόγειον πλανώμενοι ἐπὶ τριμήνων, τὸν δὲ μετὰ ταῦτα χρόνον εἰς τὴν νέας οἰκίας μας παρὰ τὴν πλατείαν τοῦ * παρὰ τὴν Σχολὴν μας ἔκτοτε δαπανῶντες, τὸ δὲ χερίστον καὶ εἰς πόνον μου τινα ἀλλόκοτον τὰς ἀσχολίας μας ποιοῦμενοι, οὐτινος μάλιστα ἡ περιγραφὴ ἀπαιτεῖ κάλαμον ὀξυγράφου γραμματικῶς, ἅτε καὶ τῆς ἐπιστήμης αὐτῆς ἀδυνατούσης νὰ ἐπιφέρῃ τὴν γνώμην τῆς κατὰ τὰς κρίσεις τῶν εἰδημόνων· ἀλλὰ θαρρεῖτε· οὐ πρὸς θάνατόν ἐστι τοῦτο, ἀλλ' ἀπλῆ ἴσως τιμωρία τῶν προσηγενημένων ἵνα μὴ τι χεῖρον πράξωμεν καὶ παρὰδειγμα ἴσως τοῖς ἐπιγιγνομένοις δώσωμεν· τί δὲ τοῦτο; εἴπωμεν λίαν συντόμως ἵνα ἕκ τε τῆς θλίψεως καὶ τῆς περαιτέρω σκέψεως ἐξαγάγωμεν Ὑμᾶς. Πόνος τίς ἐστι περὶ τοῦ στέρνου καὶ τὰ νῶτα ἀρχόμενος ἀπὸ τῆς 1—2 π. μ. καὶ λήγων κατὰ τὴν 7ην τῆς πρωίας· αὐτόχρονα ραμαζάνι κατ' ἀντίστροφον ἐννοεῖται λόγον, διότι ἐνῶ ἐκεῖνοι χαίρουσι τὴν νύκτα καὶ λυποῦνται τὴν ἡμέραν ἴσως διὰ τὴν νηστείαν, ἐγὼ πρίττω τὸ ἐναντίον γελῶν μάλιστα μὲ τὰς ἰδιοτροπίας τῆς φύσεως τῆς ἀσθενείας· ἀλλ' εἴπωμεν ταῦτα, διότι ὡς φαίνεται ἂν καταστῇ χρόνιον καὶ ἡ ἑξὶς θὰ γίνῃ δευτέρα φύσις, οὐδεμίαν δὲ αἰσθησιν ποιεῖ μοι ἡδῆ.

Μὴ ἔχων δὲ τι ἄξιον λόφου νὰ κοινοποιήσω πρὸς Ὑμᾶς διατελῶ ἀσπαζόμενός Σι νοεῶς μὲ τὴν παράκλησιν ὅπως διαβιβάσῃτε ἐμοῦ τε καὶ τοῦς οἰκογενειακοὺς ἀσπασμούς πρὸς ἅπαντα τὴν οἰκογενειάν σας.

Ὁ Σὺς

Ἐ * τῇ 4 Διβρίου 1903

Μ. Ν. *

ἔγινε δέκα χρόνῳ ἀγὸρι στὰ χίλια ὀχτακόςια τριάντα τρία. Τρία χρόνια λοιπόν ὑστερὶς ἀπὸ τὴν προκήρυξιν τῆς ἀνεξαρτησίας μας! Τώρα σὰς ρωτῶ· εἶναι τάχα δυνατό νὰ μὴν ἀκουσε τὸ παιδί ποῦ λέμε γιὰ τὸν ἀγῶνα μας τὸ μεγάλο; καὶ ὅχι νᾶκουσε, μὰ καὶ νὰ μὴν εἶδε κάτι, νὰ μὴν ἔπαθε ἴσως ἀπ' ἀφτόνε; Ἄν ἀκουσε ὅμως, ἂν εἶδε καὶ ἂν ἔπαθε δὲ γίνεσθαι, ἡ ἐντύπωσις θὰ σταθῇκε τέτοια, ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ μὴν τοῦ ἀποτυπώθηκε τοῦ παιδιοῦ τὸ σπουδαῖο τὸ ἱστορικὸ καὶ στὴν ψυχὴν του καὶ στὸ νοῦ του. Ἄν τοῦ ἀποτυπώθηκε πάλε, θὰ νοιώθῃ, θὰ συλλογιέται, θὰ ζῇ μὲ παντάπασιν ἄλλον τρόπο ὕστερὶς ἀπὸ τὴν Ἐπανάστασιν παρὰ πρῶτα. Καὶ τότες ὁ μυθιστοριογράφος ἔχει χρέος νὰ δείξῃ, ὅσο ξετυλίγεται ἡ ζωὴ τοῦ προσώπου ἀφτοῦ, τὴν ἀλλαγὴν ποῦ τὸ ἦβε, γιὰ νὰ ποῦμε, ἀκόμη καὶ ὅταν ἐκλαίγῃ στὴν κοῦνιαν του. Μάλιστα καὶ τοὺς γονιούς του καὶ τοὺς φίλους του καὶ τοὺς συνομήλικούς του θὰ μᾶς τοὺς ψυχολογήσῃ τὸ ἴδιο, ἀφοῦ ἄλλα τοῦ καθενὸς τὰ ψυχολογικὰ πρὶν ἀπὸ μιὰ φουρτούνα ποῦ χάλασε τὸν κόσμον, ἀλλὰ κατόπι, ὅταν ἐρχίξῃ κάπως καὶ γελᾷ ὁ οὐρανός. Μὰ τότες ἀλλάζει καὶ τὸ ρομάντσο. Βέβαια κάμποσες ἀλλαγές, κάμποσες ἐπανάστασεις τάρaxαν καὶ τὴν Ἐβρώπη, ὅχι ὅμως τέτοιες. Ἡ Γαλλία πρὶν ἀπὸ τὰ χίλια ὀχτακόςια ὀγδόντα ἐννιά,

εἴτανε Γαλλίαν· Γαλλία ἔμεινε καὶ κατόπι. Πάντα τὸ ἴδιο ἔθνος. Δὲν ξεσκαβώθηκε ἀπὸ τυραννο ξένο, ἔθνος δὲν ἔγινε σὲ κείνην τὴν ἐποχὴ· ἐξακολούθησε ταχτικὰ, ὡς καὶ στὴ φουρτούνα μέσῃ ποῦ τὴν ἔδερνε, τὴν ἐξέλιξή της. Καὶ γιὰ τοῦτο, σὰ θέλει, λόγου χάριν, σήμερα κανεὶς νὰ παραστήσῃ σ' ἓνα τότε μυθιστόρημα γέρο ἐκατὸ χρόνῳ, ἔρχοιλα τὸ κατωρῶνει, γιὰτὶ δὲν εἶναι καιρὸς καὶ ζοῦσε στὰ Παρίσια ἓνας ἐκατοντάρης, ὁ Chevreul, ὁ χυμικός ποῦ μὲ πολὺ μικρὴς διαφορές, ἀτομικαὶς οἱ περισσώτερες, ἐννοιωθε καὶ συλλογιόταν ὅπως ὅλοι στὴ Γαλλία.

Μὴ θαρρῇτε πῶς ἀφτὰ σὰς τὰραδιάζω καὶ σὰς τὰ φιλοσοφῶ, γιὰ νὰ μὲ δικαιολογήσουνε λιγάκι ποῦ στὸ βιβλίον μου πρὸ φρόνιμο μου ράνηκε νὰ μὴ γιορτάζω τὰ γενέθλια μήτε τοῦ ἐνός ἀδερφοῦ μήτε τοῦ ἄλλου, ποῦ κατάντησε Μαθουσάλας. Ἀπὸ τὴν μικρὴν, τὴν τιποτένιαν τὴν δυσκολίαν, θέλω νὰ καταλάβουμε μονάχα πόσο δυσκολοβόμαστε σὲ ὅλα, μιὰ καὶ δυσκολοβόμαστε ὡς καὶ στὴ μυθιστοριογραφίαν, σὲ πράγματα μάλιστα ποῦ οἱ ἄλλοι λαοὶ οὔτε ὑποφιάζουνται δυσκολίας. Καὶ γιὰτί; Γιατί ἐμεῖς, στὴν Ἑλλάδα, μόλις γεννηθήκαμε. Μόλις ξυπνοῦμε. Καὶ ξυπνοῦμε ἀπὸ ὕπνο βαρὴ, τὸ βαρύτερον ποῦ φαντάζεται κανένας. Ξυπνοῦμε ἀπὸ τὸν ὕπνον τῆς σκλαβιάς. Δηλαδὴ, μακάρι νὰ εἴτανε ὕπνος καὶ μακάρι νὰ ξυπνοῦσαμε,

Κύριε Δ. Ταχόπουλε.

... Μπαρόν στέν Νουμά: μόνος και μοναχός πήρε άπάνω του να συζητήσει όλα τα παλληκάρια της στενο- κεφαλής που βάλθηκαν καλά και σώνει να μάς χαντακώ- σουν την γλώσσα. Πολύ παραξένο πράγμα όλοι τραβούν μπροστά και σε όλα τους και στη γλώσσα, ήμεις οι Ρω- μιοί βρεθήκαμε πειδ έξυπνοι να θέλουμε να ξανγυρί- σουμε πίσω.

Ο Νουμάς έχει τα συγχρητήριά μου έγκαρδιακά κι' διόθεμα συγχρητήρια ανθρώπου της δουλειάς: ως πολεμήτης: όλοι οι άνθρωποι που αγαπούν την αλήθεια και την πειρίδα τους τον συχαίρονται και θα τον βοη- θήσουν: σε λίγον κοινό κι' άλλη βέβαια έφημερίδα σε δούτησε θα έβγην να πολεμήσει στο πλευρό της. Η αλή- θεια τραβάει μπροστά, κι' ως μὴν παιδεύονται κι' ως μὴν πονοκεφαλούν οι στενοκέφαλοι να την στομάσουν: την άργοπερουν μόνο.

Σε όλα ιδιόκ: σας.

Κώστας Αδαμόπουλος

(*) Με χαρά δημοσιεύουμε τα λίγα αυτά λόγια από το γράμμα το εύγενικότατο του κ. Αδαμόπουλου, δι' μο- νάχα γιατί είναι τιμητικά για τον άγων του (Νουμά), αλλά περισσότερο γιατί είναι μια απόδειξη τρανή πως η Αλήθεια μέρα με τη μέρα άποχτεί οπαδούς και στρα- τιώτες.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

ΚΑΡΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΘΡΟΦΗ

Ο Rollo Russell γράζει στα «Καθημερινά Νέα» της Λόντρας τ' ακόλουθα:

Τα γράμματα που βγήκαν τελευταία στην έφημερίδα σας για τα καλά αποτελέσματα μερικῶν άχτιδων και ά- πλῆς θροφῆς στον Καρκίνο, με κάνουν να σας γράψω όσα παρατήρησα μελετώντας άφ' το τὸ ζήτημα, δηλαδή τι πληθαίνει άφ' τη την άρρώστια.

1. Ο Καρκίνος είναι πολύς στις πλούσιες χώρες, σπάνιος ή και άγνωστος στις πιο φτωχές, και μέτριος στις μέτρια πλούσιες ή μέτρια φτωχές κοινωνίες.
2. Πληθύνει ανάλογα με τον πληθυσμό του πλούτου σε πολλούς τόπους που τους δεκατίζει τώρα.
3. Στην ίδια κοινωνία πειράζει περισσότερο τους πλού- σιους παρά τους φτωχούς.
4. Γενικά πέφτει περισσότερο στους ντόπιους Έντους: που μάθανε και ζουν σ'ν Έθρωπατοι, παρά στους Έντους που ζουν άκόμα με τα δικά τους συνήθια.

Όπως ξυπνάει ο άνθρωπος το πρωί! Μά δὴν εἴτανε ύπνος άφτός, εἴτανε αλήθεια, και για τοῦτο άφου ξυπνήσαμε, τα όνειράτα του ύπνου εκείνου του τρο- μερού άκόμη θολώνουνε την ψυχή μας, άκόμη πα- ραδέρνουνε τη ζωή μας. Μαδῆς είναι μονάχα ο ού- ρανός μας. Ο νους μας είναι συνεφεκμένος, ο νους μας στέκεται πάντα βουρκαμένος σ'άν τα κλέφτικα τα βουνά, χωρίς τον κλέφτικο τον ήρωισμό! Με ξέ- ρετε και το ξέρετε πως τί λέω με τον πόνο της καρ- διῆς μου. Μά μήπως δὴν πρέπει να το λέμε; Εί- μαστε άπολίτιστοι, μικροί, συχνά μάχιστα και βάρ- βροι έθνος—όπως είναι τόσες φορές βάρβαροι και το παιδί, μάχιστα σε γεννήθηκε σκληρό.

— « Άς πούμε λοιπόν πως δὴν αξίζουμε τίποτες και τελειώσε! »

Τέτοια ή παρόμοια λόγια θυμάμαι να μου εἴ- πατε μια μέρα στην έξοχή, που μιλούσαμε για την Έλλάδα και που με τη συνηθισμένη μου την εἰλι- κρύνεια, ένα ένα, σε άσάδιαζα τα τρομαχτικά μας τα έλαττώματα. Και να σε το μολογήσω, τώρα που τα ξαναλέμε, άπόρησα με το λόγο σας. Τί έφ- κολα που άποθαρρύνεται ο Ρωμιός—όσο έφκολα και παίρνει θάρρος! Τί γλήγορα που του φέβγει το κουράγιο, γλήγορα όσο του ξανάρχεται κ' ή περιφά- κεια! Δε σας φαίνεται και σ' άφτό να μοιάζει με

8. Όσοι ζουν σε μοναχισμό, όπου ή θροφή είναι και άπλη και μέτρια και που δὴν τρών καθόλου κρέατα, άφτοι εἴτε δὴν παθαίνουν καθόλου την άρρώστια εἴτε πολύ σπάνια.

6. Χώρες κι' επαρχίες που ξαδιάζουν περισσότερο κρέας παρά οι γειτόνοι τους, έχουν και τόσο τοῖς ο(ο κρού- σματα περισσότερά τους.

7. Στα δυτικά της Ίρλάντας όπου πλήθηνε ή κρεο- φαγία και τα πιστά τους είναι δυνατό—γούστει και πολύ βρασμένο τσάι—οι στατιστικές τους δείχνουν και γοργό πολλαπλασιασμό του καρκίνου.

8. Είναι περίεργο πως ανάλογα, όπου πληθαίνει ο έξοδιασμός κρέατος πληθαίνει κι' ο Καρκίνος: σένα έθνος: το ίδιο παρατηρούν κι' ως προς την αναλογία του τσαϊού, του καφέ, των σπέρτων και του καπνού.

9. Ο Καρκίνος πειράζει τους ηλικιωμένους, είναι λοιπόν άρρώστια των γερατιῶν σ'άν παρακμάζει ή χώ- νεψη. Συχνά χτυπάει κι' όσους έχουν πολλές συλλογές γιατί άφτοι παρακουράζονται και τα νέβρα τους χαλα- ρώνουν.

10. Φαίνεται πιθανό πως το πάρα πολύ κρέας καθώς και το τσάι και ο καφές έχει πολύ να κάνει με τον πλη- θυσμό του Καρκίνου.

Μιλώντας γενικά, δὴν έχει λόγο πως ο καρκίνος είναι συχνή και θανατηφόρα άρρώστια των πολιτισμένων κρεα- τοφάγων τόπων, και πως είναι σπάνιος οσους χορτοφά- γους κι' όπωροφάγους ή σταροφάγους τόπους, κι' ως είναι μισοπολιτισμένοι. Κι' έτσι στην Ίνδια είναι σπάνιος, στη Συρία και Αραβία πολύ σπάνιος ή και άγνωστος, στο Σιάμ σπάνιος, στο Βάρνεο, στη Γιάβα, στην Αφρική, στην Ίρλάντα σπάνιος και στην Περσία σπάνιος, ά βγά- λεις τους εκεί Ρώσους και Αρμένιους. Στην Κίνα είναι πολύ πιο σπάνιος παρά στην Έθρώπη. Στο Λίγο μο- νάχα 5 κρούσματα είναι γνωστά σε 14 χρόνια. κι' άφτοι οι 5 εἴτανε ντόπιοι που είχαν ζήσει Έθρωπική ζωή.

Τη ζωική θροφή του ανθρώπου δὴ μάς τη συστηνουν οι μεγάλοι φυσιολόγοι του παρασμένου αἰῶνα: μάλιστα ο Benjamin Richardson, νομίζω, εἶπε καθάρα τη γνώμη του σ'ένα θέμα που γράψε στα 1888, σ'άν άνάφερε την κα- ταπληχτική ένέργεια που ξοδιάζει ο άνθρωπος πετώντας άπό το κορμί του ούσιες που δὴν έπρεπε ποῖες να μπάσει μέσα του.

Ο άνθρωπος άν και μπορεί να ζει τρώγοντας κρέας, πολύ λίγο είναι όμως, κανωμένος αρχήδες να τρώει στί- ρια κι' όπωρικά. Τα φυτά έχουν άτέλειωτη προμήθεια θρο- φῆς, φτάνει να ξέρει ο άνθρωπος να τη βγάξει.

Εἴναι πιθανό πως άν οι άνθρωποι δὴν έτρωγαν κρέας, θα λιγότεσε δι' μοναχά ο καρκίνος, μά κι' άλλες σοβα- ρές άρρώστιες της έποχῆς μας και του τόπου μας. Σας δίνουμε και παράδειγμα τον Καθηγητή Adam Ferguson για να δείτε τι μπορεί να κατορθωθεί. Σ'άν εἴταν εξη- νάτης τον έπιασε παραλυσία. Ο Γιατρός Wilson τότε συ- βούλεψε να τρώει μόνο χορταρικά και να μὴν πίνει παρά νερό ή γάλα. Μ' αυτή τη συνταγή έγιναν, έζησε ως τα 93, κι' ο Walter Scott τον παρασταίνει ως τον καλύτερο

το παιδί, που λίγη συνέχεια μάς δείχνουνε τα κινή- ματά του; Έτσι κι ο Ρωμιός, πότε όνταριο, πότε βασιλιάς, γιατί δὴν έμαθε να ξεδιακρίνη με κρύο μάτι το σωστό. Ένα δὴν πεί όπως το θέλει, όπως το θαρρεί, άμέσως όλα για πέταμα. Όχι δά! Δὴν είναι πάλι και τόσο το κακό. Μά και άγιατρεφτο νά- τανε το κακό μας, πρώτος όρος, νομίζω, να μὴν το κρύφτουμε, γιατί άλλη έλπίδα δὴν έχουμε να για- τρέψουμε μ'άν άρρώστια, παρά σ'άν τη διαγνωστι- κέψουμε να δούμε ποιά είναι καθάρτα. Βάση της γιατρικής ή διαγνωστικής. Μας λείπουνε πολλά: πρέ- πει να τάποχτήσουμε: για να τάποχτήσουμε όμως, άνάγκη να βλέπουμε τι μάς λείπει. Έμεις έχουμε το αντίθετο σύστημα, δηλαδή να σκεπαζουμε τα χρυσά μας τα ψευδάκια, μὴν τύχη, λέει, και τα μάθουνε οι ξένοι από μας. Απὸ μάς έσα έσα συ- φέρνει να τα μάθουνε: θα πουνε. — « Να λαός που δὴ φοβάται την αλήθεια ». Κι άμέσως μάς σέβονται, γιατί από την αγάπη της αλήθειας θα φανή κι ο πολιτισμός μας, ενῶ θέλοντας να δείξουμε πολιτι- σμό με τις φαφλαταρίες ή με τα ψέματα, θα γίνουμε το καταφρόνιο του κόσμου. Άλλη πολιτική από την αλήθεια δὴν υπάρχει: κερδισμένος με την αλή- θεια κι' ο πατριωτισμός. Να φωνάζουμε τις άμαρ- τίες μας, δι' να τις βαφτίζουμε άρετές. Τάχα, σε

παράδειγμα καλών γερατιῶν που άπάντησε στη ζωή του.

ΑΛΕΞΑΝΤΡΑ ΠΑΠΑΜΟΣΚΟΥ

Σημ. Ν. Στην Έλλάδα άλλοτε ο Καρκίνος εἴταν άρ- ρώστια σπάνια. Τώρα ύστερα όμος άρχισε να πολλαπλα- σιάζεται, κι' ο λόγος ίσως είναι πως, ενῶ ο τόπος μας παράγει λαμπρά γόρ-α και καρπούς, έμεις από ξενητιμό, άορίσαμε και προτιμάμε τα βοδινά κοάτα και βούτυρα που μάς έρχονται άπὸ το έξωτερικό άρρωστιάτικα και βρωμερά.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

— κ. Μαλλιारीδης. Έξακολουθεί ο κύριος αυτός να συκοφαντῇ, όσο δὴν όνομάζει τον « φίλον και συνεργάτη » μας που τον πληροφορήσε πως ο « Νουμάς » εὔποστηρί- ζεται και υλικῶς άπὸ τους πλουτίους δημοτικιστάς. Τέ- τοιο φίλο και τέτοιο συνεργάτη του τον χαρίζουμε. Μά φοβόμαστε πως κ' έδω, όπως και σ' όλη την φιλολογική του έργασία ο κ. Γο Ξερν. ψεύεται και πως « φίλος και συνεργάτης μας » είναι άπόύστατα ή άχχλίνωτη φαντα- σία του. — κ. Ε. Νικολ. Βεβαιότατα. Έτσι είναι: κι' ως ταμπουνάν δ, τι θέλουν μερικοί μουζικάντηδες που προσποιούνται και τον λόγιο, πως δημοσιεύουμε παρά τη θέλησή μας το « Αφιερωτικό γράμμα » του Ψυχάρη, γιατί είμαστε υποχρεωμένοι να το δημοσιεύσουμε. Ο « Νουμάς » μονάχα άπέναντι των άναγνωστών του είναι υποχρεωμένος να τους παρέχη έκκληγή: δι' και τέτοια είναι, κατὰ την πεποίθησή του, κ' ή έπιφυλλίδα του Ψυ- χάρη, όπως το βλέπουν όλοι όσοι είναι ικανοί να μοιρά- σουν δυο γαϊδουριῶν άχρεα και να μὴν εκδίδουν « Κριτι- κές ». — κ. Αγ. Θέρ. Εύχαριστούμε. Θά δημοσιευθῇ. Θά σὸ στείλουμε και τα φύλλα — κ. Ε. Ζαχ. Και το διήγημα όρατο είναι και ή μετάφρασι: έπιτηγμένη. Θά δημοσιευθῇ. Άν θέλετε, στείλτε μας και άλλα δυο του ίδιου συγγραφέα που αναφέρετε στο γράμμα σας.

ΕΒΓΗΚΑΝ

ΤΟΥ ΨΥΧΑΡΗ

„ΡΟΔΑ ΚΑΙ ΜΗΛΑ“

ΤΟΜΟΣ Β'.

Πουλιούνται στο βιβλιοπωλείο της

« Έστίας » δρ. 6

να μὴ μάς ήξεραν οι Έθρωπατοι, σε να μὴ μάς κατὰλαβαν και σε να γελοῦσαμε την Έθρώπη! Μπροστά στην Έθρώπη, άν είχε βγῇ πρώτα Ρω- μιός να μάς σατυρήσῃ, δι' άχγραφε τα βιβλία του ο About, ή θα τάχραψε για να μάς δοξάσῃ. Άθρω- πους στον κόσμο δὴν εἶδα να κατηγοροῦνται δημό- σια, όπως το συνηθίζουν οι Έλλοι κάθε στιγμή. Για τοῦτο προδίδει το έθνος και πάει. Έμεις τά- ποφακίσσαμε άλλως και διέχασα τώρα τελευταία στα Πάτρια, πως μήτε οι φημερίδες δὴν πρέπει να βάζουνε τα κακά μας, έπειδή άχχρονα μπορεί, που λέγαμε, του ξένου το μάτι να τάρπαξῇ, και τότες χαθήκαμε. Δὴν το βρίσκετε νόστιμο; Έγὼ το βρί- σκω και πολύ ωφέλιμο, γιατί κοιτάζετε: ο ξένος, ά δὴν είναι κουφός, θάκουσε κάπου πως ο άνθρωπος παντού, όσο τέλειο κι άν τονε στοχαστούμε, άχχη- τίς άναποδιές του. Σε μάς δὴ θα δῇ καμιά. Λοιπόν ή θα πῇ πως είμαστε ο καθένας άριστουργημένοι από τον Πλάστη, και θα προσμένῃ να το φανερώ- σουμε και στο φέρσιμό μας, ή θα συλλογιστῇ πως άφου σωπαίνουμε ολότελα για τα φταιξιμάτά μας, θάναί άλογάριστα και ντρεπόμαστε να θορυβώσουμε το παραμικρό, γιατί θάμαστε από την κορφή στα νύχια όλο γρυσουζιά.

(Στάλλο φύλλο τελειώνει)